

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Qvaestio XXI. De oratione Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

¶ Super Quaestione 21. Articulus 1.

QVAESTIO XXI.

De oratione Christi, in quatuor articulos diuisa.

Titulus clarus. ¶ In corp. vnica conclusio, Christo, sicut est homo, conuenit orare. Probat, oratio est explicatio propriae voluntatis apud Deum, ut eam impleat. ergo si in Christo esset in voluntas diuina, non competere ei orare. ergo Christo, sicut est homo, conuenit orare. Antecedens patet ex antecedentibus. Consequencia prima probatur, quia diuina voluntas est per se ipsam efficax, iuxta Pl. Secunda vero probatur, quia in Christo propter diuinam est humana voluntas, quae non per se ipsam est efficax, sed ope diuinae virtutis eget.

g. di. 17. ar. 3. q. 1. & 4. dist. 15. q. 4. ar. 6. q. 2. ad 1. & Ioan. 11. le. 8. li. 3. cap. 24. in prim.

¶ In ratione ad primam, vide Nouitiam, quod Auctor primo loquitur de Christo ratione humanae naturae assumptae, & dicit necessitatem orandi, non omnipotentiam naturae suae humanae. Deinde loquitur de toto Christo, & assignat plures rationes orandi. scilicet dei suae, suae deitatis, & exempli nostri.

¶ In ratione ad secundam, videtur, quod Christus nesciuit Lazarum resuscitandum ab solute, sed sicut Lazarus resuscitatus medio suo clamore, &c.

li. 3. orth. ff. & simile est de alijs. Et ideo vana est quaestio, ad quid oportet tot media apponere: eadem enim est praesumptio termini, & medioum, & eadem est quaestio & solutio omnium.

2. 2. q. 83. ar. 1. & 2.

¶ In ratione ad tertiam, videtur, quod ascensus est nomen motus proprie dicti. Tractatum autem ad mentem potest dupliciter conuenire menti, sicut proprium mentis actum, qui vere, & proprie est actus perfectus, puta, intelligere. Nam potest menti conuenire ascensus, vel per modum motus, qui actus est imperfectus, & sic conuenit nobis, qui non sumus mente conuenienti superis, sed tamen illi sicut vapores ascendantur, & tendunt sursum, & sic

DEINDE considerandum est de oratione Christi. ¶ circa hoc quaeruntur quatuor.

- ¶ Primo, Vtrum Christo conueniat orare.
- ¶ Secundo, Vtrum conueniat sibi secundum suam sensualitatem.
- ¶ Tertio, Vtrum conueniat sibi orare pro seipso, an tantum pro alijs.
- ¶ Quarto, Vtrum omniscius oratio sit exaudita.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum Christo competat orare.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, quod Christo non competat orare. Nam sicut Damascenus dicit, oratio est petitio decentium a Deo: sed cum Christus omnia facere posset, non videretur ei conuenire, quod aliquid ab aliquo peteret: ergo videtur quod Christo non conueniat orare.

¶ 2. Præter. Non oportet orando petere illud, quod aliquis scit per certo esse futurum (sicut non oramus, quod sol oriatur cras) neque est et conueniens, quod aliquis orando petat, quod scit nullo modo esse futurum: sed Christus sciebat circa omnia quid esset futurum. ergo non conueniebat ei aliquid orando petere.

¶ 3. Præter. Damascenus dicit in li. 3. quod oratio est ascensus intellectus in Deum: sed intellectus Christi non indigebat ascensione in Deum, quia semper intellectus eius erat Deo coniunctus, non solum secundum unionem hypostasis, sed etiam secundum fruitionem beatitudinis: ergo Christo non conueniebat orare.

SED CONTRA est, quod dicitur Luc. 6. Factum est, in illis diebus exiit in montem orare, & erat pernoctans in oratione Dei.

RESPON. Dicendum, quod (sicut dictum est * in 2. parte) oratio est quaedam explicatio propriae voluntatis apud Deum, ut eam impleat. Si igitur in Christo esset vna tantum voluntas, scilicet diuina, nullo modo conueniret sibi orare, quia voluntas diuina per se ipsam est effectiua eorum, quae vult, secundum illud Psalm. 34. Omnia quae cun-

que voluit Dominus, fecit: sed quia in Christo est alia voluntas diuina, & alia humana, & voluntas humana non est per se ipsam efficax ad implendum quae vult, nisi per virtutem diuinam inde est, quod Christo sicut est homo, & humanam voluntatem habens, competit orare.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod Christus poterat perficere omnia, quae volebat, secundum quod Deus, non autem secundum quod homo, quia secundum quod homo, non habuit omnipotentiam, ut supra habitum est. * Nichilominus tamen ipse idem Deus existens, & homo, voluit ad Patrem orationem porrigere, non quasi ipse esset impotens, sed propter nostram instructionem. Primo quidem, ut ostenderet se esse a patre. Vnde ipse dicit Ioan. 1. propter populum qui circumstat, dixi. Verba orationis, ut credant, quia tu me misisti. Vnde Hila. in 10. de Trin. * dicit, Non prece eguit, pro nobis orauit, ne filius ignoraretur. Secundo, ut nobis exemplum orandi daret. Vnde Amb. dicit super Luc. 1. Noli infidelitricas aperire aures, ut putes filium Dei quasi infirmum rogare, ut impetret quod implere non possit: potestatis enim actor obedientiae magister, ad praeccepta virtutis, suo nos informat exemplo. Vnde & Aug. * dicit super Ioan. Poterat Dominus in forma serui, si hoc opus esset, orare silentio: sed ita se patri exhibere voluit precatorem, ut meminisset nostrum se esse doctorem.

AD SECUNDVM dicendum, quod inter alia, quae Christus sciuit futura, sciuit quaedam esse facta propter suam orationem, & huiusmodi non inconuenienter a Deo petit.

AD TERTIVM dicendum, quod ascensus nihil est aliud, quam motus in id, quod est sursum: motus autem, ut habetur in 3. de Ani. * dupliciter dicitur. Vno modo, proprie, sicut importat exitum de potentia in actum, prout est actus imperfectus, & sic ascendere competit ei, quod est potentia sursum, & non actus, & hoc modo, ut Damascenus dicit in 3. lib. intellectus humanus Christi non eget ascensione in Deum, cum sit semper Deo unius, & sicut esse personae, & sicut contemplationem beatam. Alio modo dicitur motus, qui est actus perfectus, id est existens in actu: sicut intelligere & sentire dicuntur quidam motus: & hoc modo intellectus Christi semper ascendit in Deum, quia semper contemplatur ipsum, ut supra est existentem.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christo conueniat orare, secundum suam sensualitatem.

AD SECUNDVM sic procedit. Vtrum, quod Christo conueniat orare sicut suam sensualitatem: Dicit enim in Ps. 83. ex persona Christi, Cor meum, & caro mea exultauerunt in Deum uiuum: sed sensualitas dicitur appetitus carnis, ergo sensualitas Christi potuit ascendere in Deum uiuum exultando, & pari modo orando.

¶ 2. Præter. Eius uisus esse orare, cuius est desiderare illud quod petit.

Christi menti non conuenit ascensus, quia semper est cum Deo: vel per modum motus, qui est actus perfectus, & sic conuenit Christo, & beatis ascensus mentis in Deum: quia iuncti Deo contemplamur ipsum, ut super se, perfecti contemplatione illius, sicut nos cum contempnimur aliquid, dicimus moueri, sicut intellectum in illud.

¶ Super Quaestione 21. Articulus 2.

Titulus, ut sonat, sumatur, qui in articulo distinguitur. ¶ In corpore vnica est distinctio bimembris cum duabus conclusionibus responsiuis singulis ad singula membra. Distinctio. Orare secundum sensualitatem dupliciter contingit, primo elicitive, secundo materialiter, iuxta primum membrum con-

ARTICVLVS III

Super questionibus
21. articulum ser-
uatum.

Vtrum fuerit conueniens Christum
pro se orare.

Titulus clarus.

In corpore
duae conclusiones.
Prima est, Christus
orauit pro se, sensua-
litate & simplicis uo-
luntatis affectum ex-
plicando. Secunda
est, Christus orauit
pro se, explicando
petendoque affectu
uoluntatis delibera-
tae. Prima conclusio
relinquitur ex dictis
clara, & auctoritate
euangelij, Transcat
a me calix iste. Secun-
da autem probatur
ratione simul & simi-
litudine, Christus or-
rauit pro exemplo,
& pro fide, quod ip-
se est a patre, secun-
dum deitatem & hu-
manitatem: sed ipse
erat a patre secun-
dum aequa bona per-
cepta in natura huma-
na, & secundum ali-
qua percipienda, er-
go sicut consonum
fuit gratias agere pro
perceptis, ita petere
percipienda. Et tenet
sequela, quia (sic uero)
namque auctor reco-
gnoscitur pater. Et
hac quo ad fidem.
Quo ad exemplum
uero inferitur: ergo
consonum fuit exem-
plum dare, & gratias
agere, & peccandi.
Memento nouitiae,
quod orationis mul-
tae sunt partes, quarum
duae sunt gratiarum
actio & petitio, de
quibus hic est sermo.
Et ideo petitionem
probat litera, Christo
conuenire a simili, si-
cut & gratiarum ac-
tionem.

3. di. 17. art.
3. quest. 2. Ec-
c. 7. 7. Br.
10. 12. lect. 7.
lib. 10. par. 4.
ante fin.

Ar. 1. huius
quest.

Lib. 26. c. 8.
in fine. 6.

Aliquantu-
lum a prin-
cip. Euan-
gelicae pre-
cepta.

D. 1220.
Ar. preced.

Ar. 1. huius
quest. 4.

conclusio est: Chri-
stus non orauit secun-
dum sensualitatem.
Iuxta secundum con-
clusio est: Christus
orauit secundum sen-
sualitatem. Proban-
tur ambae conclusio-
nes in litera satis cla-
re, ut patet. Et tota
materia est clara, quo-
niam & constat quod
omnino non potest ef-
fe sensualitatis actus,
& quod sensualitatis af-
fectus potest esse ma-
teria, quam oratio
Deo offert.

sed Christus petiuit aliquid quod
desiderauit eius sensualitas, cum
dixit, Transcat a me calix iste, si-
cut dicitur Matth. 26. ergo sensua-
litas Christi orauit.

¶ 3. Prae. Magis est uniri Deo in
persona, quam ascendere in Deum
per orationem: sed sensualitas fuit
assumpta a Deo in unitatem per-
sonae, sicut & quaelibet pars huma-
nae naturae. ergo multo magis po-
tuit ascendere in Deum orando.

SED CONTRA est, quod dicitur Phi-
lip. 2. quod filius Dei secundum
naturam quam assumpsit, in simi-
litudinem hominum factus est:

sed alii homines non orant secundum sensua-
litem, ergo nec Christus orauit secundum sensua-
litem.

RESPON. Dicendum, quod orare secundum sen-
sualitatem potest intelligi dupliciter. Vno modo sic
quod ipsa oratio sit actus sensualitatis, & hoc modo
Christus secundum sensualitatem non orauit: quia
eius sensualitas eiusdem naturae, & speciei fuit in
Christo & in nobis. In nobis autem non potest sen-
sualitas orare duplici ratione. Primo quidem, quia
morus sensualitatis non potest sensibilia transcende-
re, & ideo non potest in Deum ascendere, quod re-
quiratur ad orationem. Secundo, quia oratio importat
quandam ordinationem, prout scilicet aliquis desi-
derat aliquid quasi a Deo implendum, & hoc est so-
lus rationis. Vnde oratio est actus rationis, ut in
secunda parte habitum est. Alio modo potest dici ali-
quis orare secundum sensualitatem, quia scilicet eius
ratio orando Deo proponit, quod est in appetitu se-
sualitatis ipsius, & secundum hoc Christus orauit se-
cundum sensualitatem, in quantum scilicet oratio
eius exprimebat sensualitatis affectum tamquam se-
sualitatis aduocata, & hoc, ut nos de tribus instrue-
ret. Primo quidem, ut ostenderet, se ueram naturam
humanam suscepisse eum omnibus naturalibus affe-
ctibus. Secundo, ut ostenderet quod homini licet se-
cundum naturalem affectum aliquid uelle, quod Deus
non uult. Tertio, ut ostendat quod proprium affe-
ctum debet homo diuinae uoluntati subiacere. Vnde
de Aug. in Enchirid. dicit, Sic Christus hominem ge-
rens, ostendit priuatum quandam hominis uolun-
tatem, cum dicit, Transcat a me calix iste. Haec enim
est humana uoluntas, proprium aliquid, & tam-
quam priuatum uolens: sed quia rectum uult esse ho-
minem, & ad eum dirigi, subdit, Veruntamen non
sicut ego uolo, sed sicut tu: ac si dicat, Videte in
me: quia potes aliquid proprium uelle, etsi Deus al-
liud uelit.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod caro exultat
in Deum uiuum, non per actum carnis ascendentem
in Deum: sed per redundantiam a corde in carnem,
in quantum appetitus sensitivus sequitur motum
appetitus rationalis.

AD SECUNDVM dicendum, quod licet sensua-
litas hoc uoluerit quod ratio petebat, hoc tamen ora-
do petere non erat sensualitatis, sed rationis, ut di-
ctum est.

AD TERTIVM dicendum, quod unio in per-
sona est secundum esse personale, quod pertinet ad
quamlibet partem humanae naturae: sed ascen-
sio orationis est per actum, qui non conuenit
nisi rationi, ut dictum est. Vnde non est similis
ratio.

AD TERTIVM sic proceditur.
Videtur quod Christo non
fuerit conueniens pro se orare.
Dicit enim Hilar. in 10. de Tri-
nit. Cum sibi non proficeret de-
precationis sermo, ad profectum
tamen nostrae fidei loquebatur.
Sic ergo uidetur quod Christus
non sibi, sed nobis orauerit.

¶ 2. Prae. Nullus orat nisi pro eo
quod uult: quia sicut dictum est, oratio
est quaedam explicatio uo-
luntatis per Deum implenda: sed
Christus uolebat pati ea, quae pa-
riebatur: dicit enim Aug. 26.
contra Faustum. Homo plerum
que etsi nolit, contristatur: etsi
nolit, dormit: etsi nolit, esurit,
aut sitit. Ille autem, scilicet Chri-
stus, omnia ista habuit, quia uo-
luit, ergo ei non competebat pro
seipso orare.

¶ 3. Prae. Cyprianus dicit in lib. de
oratione dominica: Pacis &
unitatis magister noluit singula-
tim & priuatum preces fieri, ut
quis cum precatur, pro se tantum
precetur: sed Christus illud im-
pleuit quod docuit, secundum
illud Actuum. 1. Cepit Iesus facere
& docere. ergo Christus num-
quam pro se solo orauit.

SED CONTRA est, quod ipse
Dominus orando dicit Ioan. 17.
Clarifica filium tuum.
RESPON. Dicendum, quod
Christus pro se orauit dupliciter.
Vno modo, exprimendo affectum
sensualitatis, ut supra dictum est,
uel etiam uoluntatis simplicis, quod
consideratur ut natura, sicut cum
orauit a se calicem passionis trans-
ferri. Alio modo, exprimendo af-
fectum uoluntatis deliberatae, quae
consideratur ut ratio: sicut cum
petijt gloriam resurrectionis: &
hoc rationabiliter. Sicut enim dictum est, Christus
ad hoc uti uoluit oratione ad patrem, ut nobis
daret exemplum orandi, & ut ostenderet, patrem
suum esse auctorem, a quo & aeternaliter processit
secundum diuinam naturam, & secundum natu-
ram humanam ab eo habet quicquid boni habet.
Sicut autem in humana natura, quaedam bona ha-
bebat a patre iam percepta, ita etiam expectabat ab
eo quaedam bona, nondum habita, sed percipienda:
& ideo sicut pro bonis iam perceptis in humana na-
tura gratias agebat patri, recognoscendo eum au-
ctorem, ut patet Matth. 26. & Ioan. 11. ita etiam ut pa-
trem auctorem recognosceret, ab eo orando pete-
bat ea, quae sibi deerant, secundum humanam natu-
ram, puta gloriam corporis, & alia huiusmodi. Et in
hoc etiam nobis dedit exemplum, ut de perceptis a
nobis muneribus gratias agamus, & etiam nondum
habita orando postulemus.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod caro exultat
in Deum uiuum, non per actum carnis ascendentem
in Deum: sed per redundantiam a corde in carnem,
in quantum appetitus sensitivus sequitur motum
appetitus rationalis.

AD SECUNDVM dicendum, quod licet sensua-
litas hoc uoluerit quod ratio petebat, hoc tamen ora-
do petere non erat sensualitatis, sed rationis, ut di-
ctum est.

AD TERTIVM dicendum, quod unio in per-
sona est secundum esse personale, quod pertinet ad
quamlibet partem humanae naturae: sed ascen-
sio orationis est per actum, qui non conuenit
nisi rationi, ut dictum est. Vnde non est similis
ratio.

quod non biberet calicem mortis & passionis, uel A quod non biberet ipsum a iudeis, non quidem est factum quod petijt, quia ratio que petitionem proposuit, nolebat ut hoc impleteretur: sed ad instructionem nostram uolebat demonstrare nobis suam uoluntatem naturalem & motum sensualitatis, quem sicut homo habebat.

AD SECVNDVM dicendum, quod Dominus non orauit pro omnibus crucifixoribus, neque etiam pro omnibus, qui erant credituri in eum: sed pro his solum, qui erant predestinati, ut per ipsum uitam consequerentur eternam.

Vnde patet etiam responsio ad Tertium.

AD QVARTVM dicendum, quod cum dicit, Clamabo, & non exaudies, intelligendum est, quantum ad affectum sensualitatis, quae mortem refugioebat: B exauditur tamen quantum ad affectum rationis, ut dictum est.

In corp.

Super questionibus viginti secundae articulum primum.

Titulus clarus. In corpore articuli est unica conclusio reipson sua quae sit. Christo maxime conuenit esse sacerdotem. Probatur: Proprie officium sacerdotis est esse mediator inter Deum & populum utriusque: sed hoc maxime conuenit Christo, ergo. Maior declarat quod ad utramque partem officij. Minor similiter, & omnia clara sunt.

In responsione ad primum considera nouit e, quod tota uita Christi in terra fuit oblatio pro humano genere, & pro peccata angelij Christi post ieiunium, & tentationem ministrantes in his, quae ad refectionem corporis spectabant, ministri sacerdotij Christi dicuntur.

Zach. 3. Ostendit mihi Deus sacerdotem magnum stantem coram angelo Domini: sed Christus est maior angelis, secundum illud Heb. 1. Tanto melior angelis effectus, quanto differentius praeter illis nomen hereditauit, ergo Christo non conuenit esse sacerdotem.

2 Prater ea, quae fuerunt in ueteri testamento, fuerunt figurae Christi, secundum illud Col. 2. Quae sunt umbra futurorum: sed Christus non traxit carnem originem ex sacerdotibus ueteris legis: dicit enim Apostolus, ad Heb. 7. Manifestum est, quod ex Iuda ortus sit Dominus noster, in qua tribu nihil de sacerdotibus Moyses locutus est, ergo Christo non conuenit esse sacerdotem.

3 Praeter in ueteri lege, quae est figura Christi, non fuit ibidem legislator & sacerdos: unde dicit Dominus ad Moysen legislatorem, Exo. 28. Applica Aarō fratrem tuum, ut sacerdotio fungar mihi. Cris autem est laetor nouae legis, secundum illud Hier. 3. Dabo legem meam in cordibus eorum, ergo Christo non conuenit esse sacerdotem.

QVAESTIO XXII.

De sacerdotio Christi, in quatuor articulos diuisa.

DEINDE considerandum est, de sacerdotio Christi. ET CIRCA hoc quaeruntur sex.

1 Primò, Vtrum conueniat Christo esse sacerdotem.

2 Secundò, De hostia huius sacerdotis.

3 Tertio, de effectu huius sacerdotij.

4 Quarto, Vtrum effectus sacerdotij eius pertineat ad ipsum, uel solum ad alios.

5 Quintò, De eternitate sacerdotij eius.

6 Sextò, vtrum debeat dici sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum Christo conueniat esse sacerdotem.

AD PRIMVM sic proceditur. Vnde dicitur, quod Christo non conueniat esse sacerdotem. Sacerdos enim est minor angelo: unde dicitur

E

Super

Titulus

In corpore

conclusio

unica

est

conclusio

reipson

sua

quae

sit

Christo

SED CONTRA est, quod dicitur Heb. 4. Habemus Pontificem, qui penetrauit caelos, Iesum filium Dei.

RESPON. Dicendum, quod proprie officium sacerdotis est esse mediator inter Deum & populum, in quantum scilicet diuina populo tradit: unde dicitur sacerdos, quasi sacra dans secundum illud Malach. 2. Legem requirent ex ore eius, scilicet sacerdotis: & iterum, in quantum preces populi Deo offert, & pro eorum peccatis Deo aliquantulum satisficit. Vnde Apostolus dicit ad Heb. 5. Omnis Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his, quae sunt ad Deum, ut offerat dona & sacrificia pro peccatis. Hoc autem maxime conuenit Christo: nam per ipsum diuina dona hominibus sunt collata, secundum illud 2. Pet. 1. Per quem, scilicet Christum, maxima & pretiosa nobis promissa donauit, ut per hoc efficiamini diuinae confortes naturae. Ipse etiam humanum genus Deo reconciliauit, secundum illud Coloss. 1. In ipso, scilicet Christo, complacuit omnem plenitudinem inhabitare, & per eum reconciliare omnia. Vnde Christo maxime conuenit esse sacerdotem.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod potestas hierarchica conuenit quidem angelis, in quantum & ipsi sunt medij inter Deum & hominem, ut patet per Dio. in lib. cael. hierar. ita quod ipse sacerdos, in quantum est medius inter Deum & populum, angeli nomen habet, secundum illud Malach. 2. Angelus Domini exercituum est. Christus autem maior angelis fuit, non solum secundum diuinitatem, sed etiam secundum humanitatem, in quantum habuit plenitudinem gratiae & gloriae. Vnde etiam excellentiori modo hierarchicam, seu sacerdotalem potestatem praeter angelis habuit, ita etiam quod ipsi angeli fuerunt ministri sacerdotij eius, secundum illud Matth. 4. Accesserunt angeli, & ministrabant ei, secundum tamen passibilitatem carnis, modo dico ab angelis minoratus est, ut Apostolus dicit Heb. 2. Et secundum hoc, conformis fuit hominibus uiatoribus in sacerdotio constitutis.

AD SECVNDVM dicendum, quod sicut Damascenus dicit in 3. lib. quod in omnibus est simile, idem utique erit, & non extraneum. Quia igitur sacerdotij ueteris legis erat figura sacerdotij Christi, noluit Christus nasci de stirpe figuratum sacerdotum, dicitur ostenderet non esse omnino idem sacerdotium: sed differre sicut uerum a figurati.

AD TERTIUM dicendum, quod sicut supra dictum est, alij homines particularim habent quaedam gratias: sed Christus tamquam omnium caput habet perfectionem omnium gratiarum: & ideo quantum ad alios pertinet, alius est legislator, & alius sacerdos, & alius rex; sed haec omnia concurrunt in Christo tamquam in fonte omnium gratiarum. Vnde dicitur Ista. 33. Dominus iudex noster, Dominus rex noster: ipse ueniet & saluabit nos.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus simul fuerit sacerdos & hostia.

AD SECVNDVM sic proceditur. Videtur, quod ipse Christus non fuerit simul sacerdos & hostia. Sacerdotis enim est hostiam occidere: sed Christus non seipsum occidit, ergo ipse non fuit simul sacerdos & hostia.

Tertia 3. Thomae. M. 2. primam

Ca. 6. Eccl. hier. parte 3. a. mcd.

Li. 3. Orth. fid. c. 26. circa fin.

D. 1094.

q. 8. art. 4. & alij eiusd. q.

Super quest. uiginti secundae articulum secundum.

Titulus clarus.

In corpore unica est conclusio reipson sua, Christo, non solum sacerdos, sed simul fuit hostia perfecta, scilicet pro peccato, pacifica, & holocaustum. Haec conclusio quo ad